

Beyond Psychology #11

Vraag 1

GELIEFDE OSHO, WAT IS EEN NATUURLIJKE DOOD?

Het is een belangrijke vraag, maar er zijn vele mogelijke implicaties aan verbonden. De eenvoudigste en de meest voor de hand liggende is dat een mens zonder enige oorzaak sterft; hij wordt gewoon oud, ouder, en de overgang van ouderdom naar dood vindt niet plaats door een ziekte. De dood is gewoon de ultieme ouderdom - alles in je lichaam, in je hersenen, is gestopt met functioneren. Dit zal de gewone en voor de hand liggende betekenis zijn van een natuurlijke dood.

Maar voor mij heeft de natuurlijke dood een veel diepere betekenis: men moet een natuurlijk leven leiden om een natuurlijke dood te bereiken. De natuurlijke dood is het hoogtepunt van een leven dat op een natuurlijke manier geleefd wordt, zonder enige remming, zonder enige onderdrukking - precies zoals de dieren leven, de vogels leven, de bomen leven, zonder enige splitsing... een leven van loslaten, de natuur door je heen laten stromen zonder enige belemmering van jouw kant, alsof jij afwezig bent en het leven zich op zijn eigen manier beweegt.

In plaats van dat jij het leven leeft, leeft het leven jou, ben jij secundair; dan zal het hoogtepunt een natuurlijke dood zijn. Volgens mijn definitie kan alleen een ontwaakt mens een natuurlijke dood sterven; anders zijn alle sterfgevallen onnatuurlijk, omdat alle levens onnatuurlijk zijn.

Hoe kun je tot een natuurlijke dood komen als je een onnatuurlijk leven leidt? De dood zal het ultieme hoogtepunt, het crescendo van je hele leven weerspiegelen. In een gecondenseerde vorm, is het alles wat je hebt geleefd. Er zijn dus maar heel weinig mensen in de wereld die op natuurlijke wijze zijn gestorven, omdat maar heel weinig mensen op natuurlijke wijze hebben geleefd. Onze conditioneringen staan ons niet toe natuurlijk te zijn.

Onze conditioneringen, vanaf het allereerste begin, leren ons dat we iets meer moeten zijn dan de natuur, dat gewoon natuurlijk zijn, dierlijk is; we moeten bovennatuurlijk zijn. En het lijkt heel logisch. Alle religies hebben dit onderwezen - dat mens-zijn betekent boven de natuur staan - en zij hebben eeuwenlang de mensheid ervan overtuigd boven de natuur uit te stijgen. Niemand is erin geslaagd om boven de natuur uit te stijgen. Het enige waar ze in geslaagd zijn, is het vernietigen van hun natuurlijke, spontane schoonheid, hun onschuld.

De mens hoeft de natuur niet te overstijgen.

Ik zeg je, de mens moet de natuur vervullen -- wat geen dier kan doen. Dat is het verschil.

De religies waren sluw, bedrogen en misleidden mensen. Zij maakten het onderscheid dat dieren natuurlijk zijn en jij bovennatuurlijk moet zijn. Geen dier kan aan vasten doen; je kunt geen enkel dier ervan overtuigen dat vasten iets goddelijks is. Het dier weet alleen dat het honger heeft, en er is geen verschil tussen vasten en honger hebben. Je kunt geen enkel dier overtuigen om tegen de natuur in te gaan.

Dit gaf een kans aan de zogenaamde religieuze mensen, want de mens heeft ten minste het vermogen om tegen de natuur te vechten. Hij zal nooit overwinnaar zijn, maar hij kan vechten. En door te vechten zal hij niet de natuur vernietigen; hij zal alleen zichzelf vernietigen.

Zo heeft de mens zichzelf vernietigd - al zijn vreugde, al zijn liefde, al zijn grootsheid - en is hij niet iets hogers dan de dieren geworden, maar iets dat lager is, op alle mogelijke manieren. Misschien heb je er nog nooit over nagedacht: geen enkel dier in het wild is homoseksueel. Het idee alleen al, en de hele dierenwereld zal in lachen uitbarsten. Het is gewoonweg dom! Maar in een dierentuin, waar geen vrouwtjes beschikbaar zijn, veranderen dieren uit pure noodzaak in homoseksuelen.

Maar de mens heeft van de hele wereld een dierentuin gemaakt: miljoenen en miljoenen mensen zijn homoseksueel, lesbisch, sodomiet, en wat al niet meer -- allerlei perversies. En wie is daarvoor verantwoordelijk? De mensen die jullie leerden om boven de natuur uit te stijgen, om bovennatuurlijke goddelijkheid te bereiken.

Dit is slechts één voorbeeld. Op alle andere manieren hebben ze hetzelfde gedaan. Bijvoorbeeld, in India was Mahavira zo gehecht aan het idee van geweldloosheid dat zelfs cultiveren - tuinieren - verboden was voor zijn volgelingen, want als je cultiveert zul je planten moeten snijden... en planten hebben leven, en dat zal geweld zijn. Zijn volgelingen waren meestal afkomstig van de kaste van de krijgers, de Kshatriya's; hijzelf was een krijger-koning. Nu konden zij niet vechten omdat vechten geweld was; zij konden geen beoefenaars van cultiveren zijn omdat cultiveren geweld was. Zij konden geen leraren zijn omdat dat het monopolie van de brahmanen was, en een brahmaan wordt geboren; je kunt niet in de brahmaanse kudde komen, hoe wijs je ook bent. Je kunt wijzer zijn dan al die brahmanen, maar je kunt geen leraar van de mensen worden -- dat is het geboorterecht van een brahmaan. Dus konden zij niet geaccepteerd worden door de brahmanen. Zij zouden niet graag de soedra's worden, de onaanraakbaren, die schoenen maken, straten en toiletten schoonmaken.

Nu was de enige mogelijkheid voor hen om zakenman te worden; alle andere mogelijkheden waren gesloten. Dus werden alle Jaina's in India zakenmannen, en er deed zich een vreemd verschijnsel voor: al hun geweld... want het maakt geen verschil of je een vechter bent of een jager of een landbouwer; je bent dezelfde persoon. Al hun geweld werd uitbuiting: ze kunnen je hoofd niet afhakken, maar ze kunnen wel je bloed zuigen. En zij werden de rijkste mensen in het land, om de

eenvoudige reden dat al hun geweld zich slechts op één ding concentreerde, en dat was geld.

Dit was geen evolutie. Deze mensen waren geen betere mensen. De leer van de geweldloosheid heeft hen niet geholpen om beter te worden -- zij zijn slechter geworden! Zij zijn de hebzuchtigste, de meest materialistische, de meest op geld beluste mensen; hun hele wereld bestaat uit geld, omdat alle andere wegen zijn afgesloten. Ze praten over geld, ze denken over geld, ze dromen over geld. En ze kunnen alles doen om geld te vergaren.

Telkens wanneer je iets afdwingt, zal het resultaat geen verbetering brengen. Ze zijn niet barmhartig geworden; geweldloos zijn betekent liefdevol en barmhartig zijn. Zij zijn precies het tegenovergestelde geworden. Ze zijn niet barmhartig, ze zijn niet vriendelijk, ze zijn niet liefdevol

Op vele andere gebieden, door verschillende religies, heeft men geprobeerd om de mens iets boven de natuur te stellen. Het resultaat is zonder enige uitzondering mislukt. Je wordt geboren als een natuurlijk wezen. Je kunt niet boven jezelf uitstijgen. Het is net alsof je jezelf van de grond probeert te tillen door aan je benen te trekken. Je kunt een beetje huppelen, maar vroeg of laat val je op de grond, en kun je een paar breuken oplopen. Je kunt niet vliegen.

En dat is wat er is gedaan. Mensen hebben geprobeerd om zichzelf boven de natuur te verheffen, wat betekent boven zichzelf. Ze zijn niet gescheiden van de natuur, maar het idee paste bij hun ego's: jullie zijn geen dieren dus moeten jullie boven de natuur staan; jullie kunnen je niet gedragen als dieren. Mensen hebben zelfs geprobeerd om dieren zich niet als dieren te laten gedragen; ze hebben geprobeerd om ze een beetje boven de natuur te laten uitstijgen.

In het Victoriaanse tijdperk in Engeland werden honden aangekleed als mensen met ze gingen wandelen. De honden hadden jassen om te voorkomen dat ze natuurlijk zouden zijn, om te voorkomen dat ze naakt en bloot zouden zijn -- wat geschikt is voor dieren. Dit soort mensen probeert hun honden een beetje hoger te tillen dan dieren.

Het zal u verbazen dat in het Victoriaanse tijdperk in Engeland zelfs de poten van stoelen bedekt waren -- om de eenvoudige reden dat ze poten werden genoemd, en poten horen bedekt te zijn. Bertrand Russell, die bijna een eeuw leefde - een lang leven - herinnert zich in zijn kindertijd dat het zien van de voeten van een vrouw voldoende was om seksueel opgewonden te raken. De jurken waren zo gemaakt dat zij de voeten bedekten; je kon de voeten niet zien.

Men geloofde, zelfs honderd jaar geleden, dat de vrouwen van de koninklijke familie geen twee benen hadden. Royalty moet op de een of andere manier anders zijn dan

de gewone, gewone mensheid, en niemand had gezien - en er was geen mogelijkheid om te zien - of hun benen gescheiden waren van elkaar.

Maar het ego... ook die koninklijke mensen maakten niet duidelijk: "Dit is onzin, wij zijn net zo menselijk als jullie." Het ego verhinderde hen. Als het volk hen op een hoger voetstuk plaatst, waarom dan moeite doen? -- gewoon koninklijk blijven. Dat was een van de redenen waarom koninklijke families niet toestonden dat iemand, een gewone burger, in de koninklijke familie trouwde, omdat hij de hele zaak zou kunnen ontmaskeren: "Deze mensen zijn net zo menselijk als ieder ander; er is niets koninklijks aan hen." Maar eeuwenlang hebben ze dat idee in stand gehouden. Ik zou ook willen dat je anders bent dan de dieren, maar niet in de zin dat je boven de natuur kunt gaan -- nee. Je kunt dieper de natuur in gaan, je kunt natuurlijker zijn dan de dieren. Zij zijn niet vrij, zij liggen in een diepe coma; zij kunnen niets anders doen dan wat hun voorouders al millennia lang doen.

Je kunt natuurlijker zijn dan welk dier ook. Je kunt naar de afschuwelijke diepten van de natuur gaan, en je kunt naar de allerhoogste hoogten van de natuur gaan, maar je zult op geen enkele manier verder gaan. Je wordt natuurlijker, je wordt meer multidimensionaal natuurlijker.

Voor mij is de religieuze mens niet iemand die boven de natuur staat, maar is hij de mens die totaal natuurlijk is, volledig natuurlijk, die de natuur in al haar dimensies heeft verkend, die niets onontdekt heeft gelaten.

Dieren zijn gevangen; zij hebben een bepaald beperkt gebied van zijn. De mens heeft de capaciteit, de intelligentie, de vrijheid om te verkennen. En als je de natuur volledig hebt verkend, ben je thuisgekomen. De natuur is je thuis. En dan is de dood een vreugde, is een viering. Dan sterf je zonder enige klacht; je sterft met diepe dankbaarheid, omdat het leven je zoveel heeft gegeven, en de dood is gewoon het ultieme hoogtepunt van alles wat je hebt geleefd.

Het is net als voordat de vlam van een kaars uitgaat, hij het helderst brandt... de natuurlijke mens, voordat hij sterft, leeft voor een moment het helderst; hij is één en al licht, één en al waarheid.

Voor mij is dit de natuurlijke dood.

Maar het moet verdiend worden; het wordt je niet gegeven. De gelegenheid wordt je gegeven, maar je moet onderzoeken, je moet verdienen, je moet het verdienen. Zelfs om de dood van een authentiek mens te zien, alleen al om dicht bij hem te zijn terwijl hij sterft, zul je plotseling vervuld worden met een vreemde vreugde. Je tranen zullen niet van droefheid of verdriet zijn, maar van dankbaarheid en gelukzaligheid - want wanneer een man op natuurlijke wijze sterft, terwijl hij zijn leven ten volle leeft, verspreidt hij zijn wezen in de hele natuur. Degenen die aanwezig zijn en dicht bij hem zijn, baden... een plotselinge frisheid, een briesje, een nieuwe geur en een nieuw gevoel dat de dood niet iets slechts is, dat de dood niet

iets is om bang voor te zijn, dat de dood iets is om te verdienen, om verdiend te worden.

Ik leer jullie de kunst van het leven. Maar het kan ook de kunst van de dood genoemd worden. Zij zijn beiden hetzelfde.

Vraag 2

GELIEFDE OSHO,

HOE KAN MEN UIT DE VAL RAKEN DIE DE GEEST CREËERT OM NOOIT HELEMAAL GELUKZALIG TE ZIJN IN HET MOMENT, EN GEDULDIG TE ZIJN, EN HET GRAS VANZELF TE LATEN GROEIEN?

IK WIL ALTIJD SNELLER BEWEGEN, DE RIVIER DUWEN, EN IK MIS DE SCHOONHEID VAN DE RIVIER DIE MIJ IN HAAR EIGEN TIJD MEENEEMT. WILT U ALSTUBLIEFT COMMENTAAR GEVEN?

Het is een van de eeuwige vragen.

Het Oosten heeft iets bedacht dat heel dicht bij de waarheid ligt. Er zijn religies die in India zijn geboren en religies die buiten India zijn geboren; de religies die daarbuiten zijn geboren geloven allemaal in één leven -- dat wil zeggen, zeventig jaar. Natuurlijk heeft men haast; men moet haast hebben -- zo'n klein leven en zo veel te doen, zo veel te beleven, zo veel te ontdekken. Daarom is de westerse geest snel, hij wil alles sneller en sneller doen, snel, omdat zijn opvatting van het leven te klein is. Je kunt het hem niet kwalijk nemen.

De religies die in India zijn ontstaan hebben een eeuwige uitgestrektheid -- leven na leven. Er is geen haast. Maar de mens is zo dom dat je één vraag oplost, en uit de oplossing komen duizend andere vragen voort. Het idee van vele levens was werkelijk om je te helpen ontspannen: er is geen haast; de eeuwigheid is van jou, dus ren niet, loop gewoon zoals je een ochtendwandeling maakt -- op je gemak, ontspannen.

Dat was het idee van de mensen die de opvatting van reïncarnatie gaven, maar de mensen zijn van dien aard dat ze in plaats van ontspannen te worden, lui werden. Ze zeiden: "Er is geen haast, dus waarom zou je moeite doen om zelfs maar te lopen? Lopen is uit den boze, maar zelfs een ochtendwandeling, wat is de noodzaak? De eeuwigheid is van jou - je kunt elk moment je ochtendwandeling gaan maken." Het Oosten werd hierdoor arm, omdat er geen technologie werd ontwikkeld. Technologie is alleen maar om dingen snel te maken, om dingen sneller te produceren dan de mens met zijn eigen handen kan doen. De mensen bleven arm, werden steeds armer. Het idee was goed, maar de gevolgen bleken niet goed te zijn.

Het Westen heeft juist het tegenovergestelde idee -- van een klein leven. Het creëerde grote spanning en angst, maar het creëerde technologie, wetenschappelijke ontwikkelingen, rijkdom, comfort, luxe; het creëerde alles. Maar

de mens van binnen was verloren, want hij was altijd op de vlucht. Hij was nooit waar hij was; hij was altijd op weg naar iets anders. En dat doel waar je kunt stoppen komt nooit. Dus in het Westen hebben mensen middelen van snelheid, en ze gaan snel. Maar vraag ze niet: "Waar ga je heen?" Verspil hun tijd niet met zulke stomme vragen! Het enige dat telt is dat ze snel gaan; het doet er niet toe waar ze heen gaan en waarom ze gaan.

Beide ideeën hebben gefaald. Oosterse religies hebben niet geholpen; Westerse religies hebben niet geholpen. Zij hebben beide geprobeerd je een idee te geven, maar zij hebben je nooit inzicht gegeven in uw eigen wezen. Dat is waar ik van mening verschil.

Je vraag is bijvoorbeeld dat je begrijpt: "Ontspan je en laat het gras vanzelf groeien", maar toch ga je door met duwen.

Nee, je begrijpt het niet. Het eerste wat je moet begrijpen is dat je de betekenis niet begrijpt van het gras dat vanzelf groeit. Als je dat begrijpt, zal het duwen, het forceren, verdwijnen. Als ik zeg dat het zal verdwijnen, zeg ik niet dat het zal stoppen. Het zal verschillen van mens tot mens.

Als je begrijpt wat het betekent dat het gras vanzelf groeit... Zo'n uitgestrekt universum gaat zo geruisloos, zo vredig; miljoenen zonnestelsels, miljoenen sterren die dag in dag uit bewegen, van eeuwigheid tot eeuwigheid... Als je begrijpt dat het bestaan gebeurt, het is niet doen, dan zul je het, als duwen je aard is, accepteren. Het gaat er niet om het te stoppen, want dat zal weer doen zijn. Je begrijpt gewoon dat de dingen gebeuren, dat dit is hoe je bent: dat je duwt, dat je forceert. Dan is er een grote aanvaarding ervan, en in die aanvaarding verdwijnt de spanning.

Voor enkele anderen kan het duwen verdwijnen - als het niet tot hun natuur behoort, als ze iemand anders imiteren, als ze met iemand anders concurreren en omdat alle anderen duwen, duwen zij ook. Het kan ophouden, met te begrijpen dat de dingen gebeuren, en je hoeft je er niet onnodig druk over te maken; je kunt stilletjes genieten van de manier waarop de dingen gebeuren. Je kunt zonder enige ongerustheid alles bijdragen wat van nature in je opkomt; maar niet verder dan dat. Dus voor elk individu zullen er verschillende dingen gebeuren vanuit hetzelfde begrip. Als duwen je natuur is, dan is daar niets mis mee. Geniet ervan, duw zoveel als je kunt -- maar met een lied en met een dans, en zonder bezorgd te zijn dat je aan het duwen bent. Dit ben jij. Dit is jouw gras, en het groeit op deze manier. Er zijn grassen en grassen.

Eén ding moet je onthouden, dat alles wat je doet met vreugde gedaan wordt, met blijdschap gedaan wordt -- dat is genoeg. Verschillende mensen zullen verschillende dingen doen, en de wereld heeft het nodig dat verschillende mensen verschillende dingen doen. Het is de rijkdom van de wereld, dat allen niet gelijk zijn, en niet gelijk

zouden moeten zijn. Maar op één punt moeten ze elkaar ontmoeten; en dat is het kosmisch centrum van ontspannen zijn.

In Japan hebben ze vreemde dingen ontwikkeld voor meditatieve doeleinden... Japan heeft de mensheid een enorme dienst bewezen. Meditatie werd ontwikkeld in India, maar het bleef een zeer beperkt fenomeen -- gewoon in een lotushouding zitten en je gedachten gadeslaan, stil worden. Het deed zijn werk, maar Japan probeerde andere dimensies, vreemde dimensies: zwaardvechten, maar met meditatie. Twee zwaardvechters die elkaar willen doden moeten in zichzelf gecenterd blijven, zonder spanning, zonder angst, zonder woede, zonder wraak, gewoon speels.

Voor de waarnemer is het een kwestie van leven en dood, maar voor die twee mediteerders is het speelsheid. En er is steeds weer iets vreemds waargenomen: als de beide mediteerders even diep in meditatie zijn, wint niemand, wordt niemand gedood. Nog voordat de een het zwaard opheft om de ander op een bepaald punt te raken -- nog voordat hij dat gedaan heeft -- heeft juist dat idee van hem de ander bereikt, en zijn zwaard staat klaar om hem te beschermen.

Het is onmogelijk uit te maken wie de winnaar is. Gewoonlijk is het moeilijk om te denken aan zwaardvechten en meditatie, aikido en meditatie, jujitsu en meditatie, worstelen en meditatie. Maar in Japan hebben ze elke mogelijke dimensie uitgeprobeerd, en ze hebben ontdekt dat het niet uitmaakt wat je doet; wat telt is, ben je gecenterd?

Als je gecenterd bent, kun je alles doen en het zal geen spanning veroorzaken; je ontspanning zal hetzelfde blijven.

Dus maak je geen zorgen over duwen. Probeer gewoon te begrijpen dat we zo klein zijn vergeleken met dit immense universum; wat we doen of niet doen maakt niets uit voor het bestaan. We moeten er niet serieus over zijn. Ik was hier niet en het bestaan ging door; ik zal hier niet zijn en het bestaan zal doorgaan. Ik moet mezelf niet serieus nemen.

Dat is een fundamenteel begrip van een mediteerder -- dat hij zichzelf niet serieus neemt. Dan komt ontspanning automatisch. En met ontspanning gaat datgene wat natuurlijk voor je is door, en wat niet natuurlijk voor je is valt uit zichzelf.

Vraag 3

GELIEFDE OSHO,

VROEGER WAS DE VRAAG VOOR DE MEDITEERDER: "HOE IN DE WERELD TE ZIJN EN ER NIET BIJ TE HOREN?" SINDS DE RANCH EN DE TERUGKEER IN DE WERELD, VOELEN VELEN VAN ONS ZICH VREEMD, ANDERS, NIET VAN DE WERELD. DE VRAAG LIJKT NU TE ZIJN, "HOE ER IN TE ZIJN?"

Nee, de vraag is nog steeds om in de wereld te zijn en er niet bij te horen. Erin zijn verandert niets aan de eerste positie. Het eerste standpunt stelt je in staat in de wereld te zijn, maar niet werelds.

Het is volkomen goed dat je je vreemd voelt -- daar is niets mis mee. Je moet je zo voelen, dat deze wereld waarin je moet zijn niet de wereld is waarin je je kunt synchroniseren met mensen, met hun ideeën, met hun gedrag.

Deze wereld is niet de juiste wereld. Ik bedoel de menselijke wereld. En je wilt er in zijn, er deel van uitmaken? Dan moet je een Christen zijn in een Christelijke samenleving. Dan moet je naar de kerk gaan, dan moet je in de heilige bijbel geloven. Wil je op deze manier in de wereld zijn? Dan is alles wat je tot nu toe hebt gedaan pure tijdverspilling geweest.

In de wereld zijn betekent alleen dat je een baan hebt, dat je je brood verdient, dat je leeft met mensen die niet dezelfde gezindheid hebben als jij, dat je leeft onder vreemdelingen; en natuurlijk zul je je vreemd voelen. Maar dat is iets om blij mee te zijn.

Ik heb jullie niet naar de wereld gestuurd om te verdwalen.

Ik heb jullie naar de wereld gestuurd om jezelf te blijven ondanks de wereld. En dat was de bedoeling van de oorspronkelijke uitspraak: om in de wereld te zijn, maar niet van de wereld. Het blijft onveranderd. Het is zo fundamenteel dat het onveranderd zal blijven.

Vraag 4

GELIEFDE OSHO,

EEN VAN DE DINGEN WAARVAN IK HET MEEST GENIET IN DIT LEVEN IS U DE STAAT VAN VERLICHTING TE HOREN BESCHRIJVEN. VOOR DEGENEN ONDER ONS DIE GRAAG LUISTEREN, KUNT U NOG EENS IETS ZEGGEN OVER HET ONZEGBARE?

Het is waar dat er niets mooiers, gelukzaligers is dan verlichting - zelfs het praten erover, zelfs de verre echo, zelfs de schaduw ervan. De maan die in het water weerspiegeld wordt is niet de echte maan, maar toch heeft ze een enorme schoonheid; en als de wateren van je geest stil zijn, dan is de maan die in die wateren weerspiegeld wordt precies dezelfde.

Het is niet jouw ervaring, maar het is iemands ervaring waar je van houdt, het is iemands ervaring waar je vertrouwen in hebt. En juist omdat je liefhebt en vertrouwt, begin je de ervaring op een subtiele manier te delen.

Het is zeker moeilijk om er iets over te zeggen, hoewel ik mijn hele leven er dingen over heb gezegd -- en alleen maar erover. Maar zelfs als ik over andere dingen spreek, spreek ik alleen om je naar een begrip van verlichting te leiden.

Het is je staat van stilte, het is je staat van universeel-zijn.

Het is jij zonder het ego en zijn problemen.

Het is jou zonder vragen en ook zonder antwoord -- gewoon stil.

En er is geen vreugde die deze stilte kan overstijgen.

Het is puur licht, het is puur genot.

Ik kan je vraag begrijpen. Het is een noodzakelijke behoefte om het steeds opnieuw te horen, zodat je niet vergeet waarom je hier bent.